

Според текста Андрей е на 28 години, когато се завръща, а статуята, която е изваял, е на старец. Може би след всичко, което е преживял, той не усеща младостта си, а само тежестите на живота, които е понесъл сам.

В пиесата „Вишнева градина“ на Чехов цъфналите дървета и белият цвят имат много важна символна роля – на чистотата и най-вече на надеждата, че в живота ще се случат и хубави неща. Друг е въпросът, че мечтите никога не се реализират, защото красивата градина е купена от прагматичния търговец Лопехин, за да бъде изсечена и на нейно място да се построи нещо по-полезно. Ето как звучи текстът на Чехов:

„ЛЮБОВ АНДРЕЕВНА (гледа през прозореца градината)

О, мое детство, моя чистота. Аз спях в тази стая, гледах оттук градината, всяка сутрин щастието се събуждаше заедно с мен и тогава тя беше съвсем същата, нищо не се е изменило. (Смее се от радост.) Цялата е бяла, цялата! О, моята градина! След мрачната дъждовна есен и студената зима ти пак си млада, пълна с щастие, още витаят в теб ангелите небесни... Да можех да смъкна от сърцето и плещите си тоя тежък камък, да можех да забравя миналото си!“⁵

По същия начин още в първото действие на своята драма Вапцаров акцентира върху светлината, нахлуваща през прозореца, и върху пролетта – сезон на обновлението. Сцената е заредена с емоцията на очакването от появата на Андрей след дългото негово отсъствие. И той като Чеховите герои *се завръща* в родния си дом. Това е пространството, което е обитавал, и напуснал, а подобна ситуация носи в себе си конфликт. Усещането за същото време е измамно и за героите на Чехов, и за Андрей. Всъщност то не е спирало да тече; случвали са се неща, на които младият мъж не е бил свидетел, но за които може би и той носи отговорност. Опитът да се продължи оттам, откъдето нещата са спрели за героя, се оказва несполучлив. Същата е ситуацията и в пиесата на Чехов. Докато те са били в Париж, у дома, в Русия, са настъпили промени и познатият от години съсед се е превърнал в много богат и безчувствен човек, в чиито ръце обаче е бъдещето. По принцип времето не се връща назад, но миналото винаги белязва настоящето и подготвя случващото се. Такава е философската логика на проблема.

Друг важен детайл от пространството в пиесата на Вапцаров е фабричният комин, който се вижда през отворения прозорец. Той никак не се вписва в домашната обстановка, която реквизитът и декорите изобразяват, но е указание за това, че точно във фабриката ще се зароди социалният конфликт. И независимо от това искат или не, обитателите на богатата къща просто трябва да приемат съществуването му, т.е. наличието и на друг свят, различен от техния. Така този фабричен комин престава да е само грозна част от пейзажа, нарушаваща хармонията и спокойствието на семейство